

Kautzky Norbert

Száztíz lépcső

Szuperenergia, betonbölcsőben. A számítógép
Karatyol, ha kérdik. A titok kódjelei a
Csatornák bozótjaiban. Az évek is, egyik
Adat a sok közül. Fejemre olvassák, finoman,
S a tekintetek álcáiból kiröppennek a lepkék.
Idillikus kép: ismeretlen temető, vadvirágok
Takarója sírokon. Vagy kényszer-szerződés,
A hallgatásé. Semmi brutalitás, inkább a nyájas
Türelem, a nyomok eltakarják a tetteket.
Nincs vád és vádoló. Ha vállalom a szelíd
Estét, szolid nyugalmat, az ábrándos öregkor
Kemény küszöbét, mielőtt meggondolatlanul
Keresztül esnék rajta. Nyugdíjjetlit
A postásbácsival, liftet, szuszogást, szunnyadást,
S a szoknyák helyett bakkecske-heherészést,
Langyos dunyha fészket, kötöttsapkával
Kopaszodó koponyámon. Mit is tehetnék ellenük?
Meghívót küldök, Tabánban várom őket,
Baráti összejövetelre. Felhajtás nincs,
A jólnevelt kutyák tisztességéből morognak.
Ne féljen senki tőlük. Lámpák híjján
A hold szolgál kevéske fénnel.
Ha bírják, uraim, gyalogosan jöhetnek.
A dombra kaptatón jobb, ha óvatosak.
A régi tornaórák emléke nem segít.
Ekkora vakmerőség veszélyes is lehet,
S a komplikációt szeretném elkerülni.
Itt nincs segítség, a fekete fák
Esti misére gyűlnek, de bűnbocsátó cédulát
Senki sem osztogat. És vallató-atyám

A száztíz lépcső, kivüle mást nem fogadok el.
Háromszor is kiharcoltam az áldást,
És szörnyű-boldog lihegésem a tetőn
Az éveknek visszafelesel, és a hallgatást
Feloldja könyörtelen dobolással.

Elkopik lassan a nyár

Elkopik lassan a nyár,
Mint fejemről hajszálak rendje.
Nem öregedik az idő,
Csak elmerül a szomjas végtelenbe.

Mint a rozsdá virágzik
Koponyámon az ősz.
És eggyel több, ami nincs már,
És eggyel több nekem az ősz.

Augusztusban sírtam az égre először.
Zivatar-esőt sírtam és Anyám elaludt,
Akárcsak énbennem ilyenkor az öröm,
Ha az ősz nesztelenül nyitogatja a kaput.

Vád

Lezárt vagyok és hangtalan.
Nem adtam soha meg magam.
Kéményből tollas füst szítál,
Elesett tízszer is a nyár.

Megaludt vér az ágakon.
Felhőkarcoló homlokom
Beton és acélszerkezet.
Száz ablaka, száz rémület.

Hamis a nyár, korbács a szél,
Engem ütöttek semmiért.
De senki, senki sohasem,
Nem játszadoxhat énvelem.

A nyelvem csonka és dadog.
Segítsetek, mert fulladok.
Nem élhettem az életet,
Mert élet nélkül nem lehet.